

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΝΔΟΛΟΣ

Αναζητώντας τον έρωτα

«Η αληθινή μας πατρίδα» λέει «είναι οι άνθρωποι που μας αγγίζουν πραγματικά». Κι αυτό ακριβώς περιγράφει μέσα από τις 607 σελίδες του ερωτικού μυθιστορήματός του «Όταν θα δεις τη θάλασσα» ο Στέφανος Δάνδολος. Τη δική του «Άννα Καρένινα», μια επική τοιχογραφία που περιστρέφεται στη δίνη του πάθους!

Από την ΑΘΗΝΑ ΖΑΧΑΡΑΚΗ

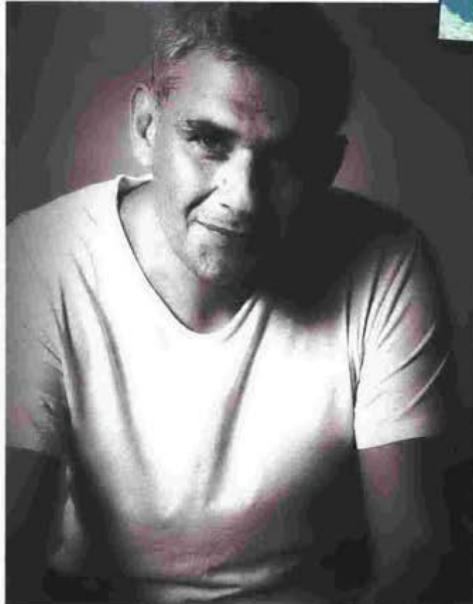
Aθήνα, 1886. Η ζωή της Μαργαρίτας βιθίζεται μέσα σε έναν γάρο που μοιάζει με αργό θάνατο. Όσους ερωτεύεται παρόφορα έναν άντρα που νόμιζε ότι υπήρχε μόνο στα παραμύθια. Και όλος ο κόσμος της γίνεται φως και σκοτάδι...

Μας δηγείστε μια ιστορία εποχής. Τί ους τρόβιξε σε αυτήν;

«Οι έντονες αντιθέσεις της. Υπήρχε τότε ένας ρομαντισμός πολύ γοητευτικός, κάτω από τον οποίο βέβαια έλαχεν άγρια έντοντικα. Η δεκαετία του 1880, όπως και ολόκληρος ο 19ος αιώνας, ήταν εποχή υψηλής ευγένειας, αλλά και άκρατης βίας. Οι ζωές των συντρόφων ήταν αφυπνητιμένες από πάθος, ενώ οι γυναικες αναζητούσαν τον εαυτό τους, καθώς ο κόσμος ήταν φτιαγμένος από άντρες για άντρες. Και επίσης ήταν μια εποχή μετάβασης για την Ελλάδα, με πολύ ενδιαφέροντα κοινωνικά και πολιτικά στοιχεία, τα οποία ήθελα να αναδείξω για να πετύχω χρήσιμους συνειρμούς με το σήμερα».

Καταγράφετε μια εποχή πολιτικών ανταρέσκεων, όπου γεννιέται και το γυναικείο κίνημα. Ενώ βρισκόμαστε πλέον στα τέλη του 2016, πιστεύετε πως έχουμε προσδέψει ή κάνουμε πίσκο αλοτροχώς;

«Πορεύμαστε σταθερά στον ίδιο δρόμο. Είμαστε ικανοί για το καλύτερο και το χειρότερο. Το καλύτερο επειδή διαθέτουμε έμφυτη γοητεία ως λαός, είμαστε ενθουσιώδεις κι έζυνοι. Και το χειρότερο επει-

δή παραμένουμε αμετανότητα και ασυγκράτητα κακομαθημένοι. Τα συγκρότημα συγκρούονται με τις συμπειροφόρες. Και δυστυχώς τις περισσότερες φορές κερδίζουν οι συμπειροφόρες».

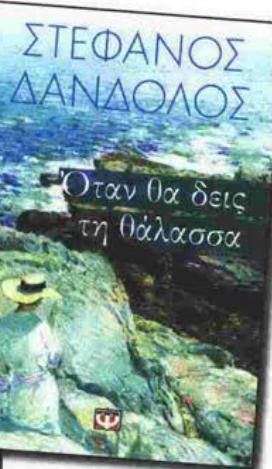
Έμπνευσή σας για την ιστορία;

«Ιδίως η ευτέλεια της δικής μας εποχής. Ήθελα να ταξιδέψω σε χρόνια όπου το κίνητρα, ακόμα και τα πιο αρνητικά, εξέπεμπαν ένα διαφορετικό είδος ανθρωπιάς. Επιπλέον, στόχος μου ήταν ένα ερωτικό μυθιστόρημα που θα λειτουργούσε και

ως φόρος τιμής σε κλασικούς που με έχουν σημαδέψει. Το «Όταν θα δεις τη θάλασσα» είναι η δική μου «Άννα Καρένινα», χωρίς φωιτικά να συγκρίνω τον εαυτό μου με τον Τολστού!»

Γράφετε λοιπόν για τον έρωτα και την ελπίδα. Πέσο δύσκολα είναι σπηλή της μοναξίας, του εγωισμού και της απελποσίας;

«Το μανιφέστο του βιβλίου είναι ότι η αληθινή μας πατρίδα είναι οι άνθρωποι που μας αγγίζουν πραγματικά, κάτι που πιστεύω πως ισχύει

ειδικά σήμερα. Ναι, υπάρχουν μονο-ξάρι, εγωισμός και η απελπισία είναι πιο έντονη από κάθι μίλι χρονική στιγμή τα τελευταία 40 χρόνια. Άλλα μόνο μέσα από τέτοιες συνθήκες μπορεί κανένας να δει τη ζωή με άλλο μάτι και να εκτιμήσει έρωτα, αγάπη, φιλία... Όσο δύσκολο κι αν είναι, η πεμπτουσία παραμένει η ίδια: ένα σύγχρονο αναζητούμε όλοι, για να μας ζεστάνει την ψυχήν.

Δεκά βιβλία μετά, με αρκετές διακρίσεις και μεταφράσεις στο έργο σας, πώς νιώθετε;

«Νιώθω γεμάτος συγκινήσεις και έχω την αίσθηση ότι δύλα δύσα με αποσχόλησαν ασθενά μέχρι τώρα τα έγραμα. Και χάρομα που φέτος συμπληρώθηκαν 20 χρόνια από την πρώτη μου εμφάνιση και αυτή η επέτειος συνοδεύεται από αυτό το βιβλίο. Γιατί είναι ένα μυθιστόρημα που περικλείει δύσα ξέρω για τον κόσμο, τη ζωή, την Ιστορία, τους ανθρώπους και τη χώρα μου. Είναι ένα βιβλίο που συμπικνώνει όλη μου την αισθητική, κάθε μικρό και μεγάλο κομμάτι του εαυτού μου».

Θέλατε κάποιο από τα βιβλία σας να μεταφερθεί στην τηλεόραση ή στο σινεμά;

«Και ποιος μυθιστοριογράφος δεν θα το ήθελε;»

Ποιος είναι ο δικός σας σιγαπημένος συγγραφέας;

«Στην κορυφή της λίστας μου μάλλον θα έβαζα τον Βλαντιμίρ Ναμόκοβ».